

Βόλος 29 Σεπτεμβρίου 2018
Του Σεραφείμ Αθανασίου
« Ο Αποστόλς τ' χουριούμ »
(ευθυμογράφημα)

- Κάτσι ρε μπάρπα Τάσιου ,ιγώ ίμι καλό πιδί, γιατί μι βρίς?
- Δε σι βρίζου Αποστόλ ,ιφχές σ' δίνου.
- Κίτα μπάρπα Τάσιου ιμένα μι μι κουρουιδεύς γιατί, θα σ' κόψου κι τη γκαλμέρα.
- Καλά Απουστόλ ιρέμισι πρώτα, κι μιτά κβιντιάζουμι.

Αυτά και άλλα πολλά, ελέχθησαν ένα ανοιξιάτικο πρωινό, πριν εξήντα

Σερ.Αθανασίου

τόσα χρόνια, στο δικό μου χωριό, την όμορφη Κόμνηνα, που βρίσκεται (κάνω και τη σχετική διαφήμιση) κοντά στα Καμένα Βούρλα, δεξιά του δρόμου Θεσσαλονίκης-Αθηνών και το οποίο «χουριόμ» εκείνα τα χρόνια δεν είχε δρόμους, ρεύμα και σε σπίτια νερό η δε επικοινωνία με τον «έξω κόσμο» ήταν σχεδόν ανύπαρκτη.

Σήμερα όμως, πάνε και έρχονται τα κάθε είδους τροχοφόρα, χώρια που οι κάτοικοι αυτού του όμορφου πλέον-τότε- λασποχωριού, εδώ και ένα τρίμηνο καμαρώνουν τα τραίνα που τρέχουν πάνω στις νέες τους γραμμές τοποθετημένες σε μια μεγάλη γέφυρα

ΚΟΜΝΗΝΑ: Η καινούρια γέφυρα του τραίνου.

που διασχίζει το χωριό μας και που αυτά τα όμορφα καλοτάξιδα μέσα μεταφοράς εμφανίζονται ή ξαφνικά χάνονται από και προς το τούνελ των οκτώ (8) και πλέον χιλιομέτρων του Βουνού Καλλίδρομου.

Ας πάρω όμως την εύθυμη ιστορία μας από την αρχή, όχι τίποτε άλλο αλλά μήπως και «ξεδώσουμε λίγο» επειδή, όπως πάμε, με τα όσα οικονομικά προβλήματα και «ρυθμίσεις» που ο καθένας μας

αντιμετωπίζει, πολύ φοβούμαι μήπως καμιά μέρα μας στρίψει η βίδα και πάρουμε τα βουνά ή, στην καλύτερη περίπτωση, φορώντας καπέλο

**Ρόδος: Μανδράκι. Στο εσωτερικό του ήταν
-και ίσως είναι- μανάβικα, κρεοπωλεία κ.λ.π.**

Ναπολέοντα, κάνουμε την πέρα-δώθε βόλτα μας στην παραλία του Βόλου ή στον κοντινό «φαρδύ» της Νέας Ιωνίας και αν, παρ ελπίδα, βρεθούμε στην πλανεύτρα Ρόδο μπορεί και εκεί με περικεφαλαία Ναπολέοντα, συμπαρασύροντας και φίλους μας, κάνουμε μαζί τις βόλτες μας γύρω από την

Νέα της Αγορά, στο Μανδράκι.

Πάμε όμως να γνωρίσουμε τους πρωταγωνιστές μας .

Ο Τάσος Σκανδαλάρης ένας 50ντάχρονος και πλέον έντιμος άνθρωπος, φτωχός εργάτης γεμάτος καλοσύνη και χιούμορ με σύζυγο μια δική μου πρώτη εξαδέλφη, την Μαργαρίτα, που ήμαστε δυο αδελφών

Η τωρινή πλατεία του χωριού μου, της Κόμνηνας, στην οποία, τα παλιά δικά μου χρόνια, υπήρχε μία και μοναδική βρύση(το χωριό είχε και άλλα 4-5- πηγάδια), το γάργαρο και κατακάθαρο νερό της οποίας με ορμή έτρεχε, στο πάντα βρώμικο αυλάκι της κατηφόρας που ήταν γεμάτο σφήκες και άλλα έντομα.

καφενείο.

Και σε εκείνες τις συγκεντρώσεις των αθώων και ευχάριστων χωρικών άρχιζε το ανάποδο, στην εφημερίδα, διάβασμά της που αν το μάθαιναν οι θαμώνες του άλλου καφενείου, που βρισκόταν στην απέναντι πλευρά της πλατείας, έτρεχαν όλοι να την ακούσουν ενώ ο καφετζής μένοντας μόνος, έκλαιγε τη μοίρα του.

παιδιά, με χαρισματικό, περισσότερο από τον σύζυγό της, χιούμορ και παντελώς αγράμματη διάβαζε, σε παρέες, εφημερίδες που κρατούσε ανάποδα, λέγοντας τα δικά της ευτράπελα και αν κάποιος αργούσαν να τη δουν την αναζητούσαν καλώντας την ακόμη και σε

Η αλησμόνητη Μαργαρίτα και ως «Καθηγήτρια» της «μαλλιαρής» έφερνε όχι μόνο γέλιο αλλά και αισιοδοξία για ζωή έστω και αν αυτή η ζωή, τα τότε δύσκολα χρόνια ήταν στερημένη από πολλά, κανένας όμως δεν σκεπτόταν να περάσει θηλιά στο λαιμό του.

Το τι έλεγε και ξεκαρδιζόντουσαν στα γέλια ,επιτρέψτε μου με μία ή δυο παραλλαγές(μπιτ) να πω ένα δικό της που τώρα θυμήθηκα.

Καθόταν σε μια καρέκλα και έπαιρνε σοβαρή θέση. Με σχοινάκι κρεμούσε από τα αυτιά της ένα χαρτάκι δήθεν σαν γενειάδα παππά. Κρατούσε στη συνέχεια μια εφημερίδα ανάποδα, ενώ οι άλλοι με μισάνοιχτα χαμογελαστά χείλη περίμεναν να την ακούσουν. Και άκουγαν τον... παππά που διάβαζε.

-«Γναίκες ασπρόκουλες κι μαυρόκουλες. Σήμερα λειτουργιές δε φτιάξατε, τα... αυτά μου δεν τα πιάσατε, όταν θα απολειτουργήσου ούλες θα σας ...κανονίσου. Φυσικά αλλιώς τα έλεγε η Μαργαρίτα και όσοι την άκουγαν ξεσπούσαν στα γέλια και περισσότερο, αν βρισκόταν εκεί, γελούσε ο άνδρας της.

Στο τέλος την κερνούσαν λουκούμι με καφεδάκι και φεύγοντας πήγαινε στο σπίτι της και σαν τίμια γυναίκα κοίταζε τα του οίκου της.

Και επειδή η εκκλησία ήταν κοντά στο σπίτι της πρώτη και καλύτερη, σαν Χριστιανή, άναβε το κεράκι της.

Και πάμε στον Τάσο:

Αυτός, λοιπόν, ο 50ντάχρονος Τάσος Σκανδαλάρης, ζούσε με την οικογένεια του λίγο πιο πέρα από το πατρικό μου σπίτι και όταν η ξαδέρφη μου η Μαργαρίτα περνούσε από αυτό (είναι ο κεντρικός δρόμος) και με έβλεπε μικρό να παίζω στην αυλή (με περνούσε κάπου 15 χρόνια) μια που ήμουνα και η «αδυναμία» της με τις τσιμπιές της και τα γαργαλητά της, τραβούσα τα «μαρτύρια» της ηλικίας μου.

Και τώρα... σκέπτομαι: η Μαργαρίτα τότε με γαργαλούσε για να γελάω ενώ τώρα ο γιατρός, όταν τον επισκέπτομαι, με κάποια βελόνα ή κανένα άλλο αιχμηρό αντικείμενο, με «γαργαλάει» στις πατούσες μου όχι για να γελάσω αλλά για να διαπιστώσει αν αντιδρούν καλά τα νεύρα των γέρικων ποδιών μου. Βρε « που πάμε» και πως « καταντάει» ο άνθρωπος!

Εργατικός και πρόθυμος ο Τάσος για οποιαδήποτε εργασία πρόσφερε τις υπηρεσίες του σε όποιον τον καλούσε και με την πλούσια εξωστρέφειά του, το πηγαίο του χιούμορ και την ευγενική του παρουσία όλοι στο χωριό τον προτιμούσαν, στις όποιες εργασίες τους.

Ο Αποστόλης, 25ντάχρονος νέος, άγαμος, ολιγόμυαλος, μετρίου αναστήματος, εύσωμος και με δυνατό λαιμό σαν του Καρπόζηλου, καταγόταν, νομίζω, από ένα χωριό του Καρπενησίου και είχε κατασταλάξει στο χωριό μας ως υπηρέτης στο μπάρμπα Γιάννη το Σταθάκο, ένα πολύ καλό άνθρωπο και νοικοκύρη που τον άφηνε περιοδικά, να εργάζεται και σε άλλους συγχωριανούς μας με τη «φοβέρα»- όπως έλεγαν οι κακές γλώσσες- σε περίπτωση που έστω και ένα βράδυ δεν επέστρεφε στο μικρό σπίτι που του είχε παραχωρήσει να μένει θα τον έδιωχνε όχι μόνο από κοντά του αλλά και από το χωριό μας, επειδή-έλεγαν -είχε τα «μέσα».

Αυτές τις φοβέρες μάλλον τις διέδιδαν τα «κουτσομπολίστικα» λόγια πως δήθεν τα έλεγε ο μπάρμπα Γιάννης επειδή δεν ήθελε να πάρει τον Αποστόλη κάποιος άλλος και τούτο γιατί στις δουλειές του δεν υπολόγιζε κούραση χινοθυέλλες και ζέστες.

Αθώος ,αργόστροφος, πεισματάρης αλλά και καλοσυνάτος σαν ένα μικρό παιδάκι ο Αποστόλης, είχε γίνει συμπαθής σε όλους τους συγχωριανούς μας.

Ο ολιγόμυαλος αυτός άνθρωπος περνούσε ζωή χαρισάμενη γιατί τον προτιμούσαν πολλοί στη δουλειά τους επειδή όταν έπαιρνε την τσάπα στα χέρια του και έσκυβε το κεφάλι, έσκαβε για δέκα. Μετά το σκάψιμο και σε όλα τα σπίτια κάθε βράδυ καταβρόχθιζε τον αγλέορα ευφραϊνόμενος συγχρόνως με την νέκταρ κρασοκατάνυξη.

Ας επιστρέψουμε όμως στο ανοιξιάτικο πρωινό που εδώ γίνεται μνεία στην αρχή του παρόντος κειμένου.

Ο Τάσος Σκανδαλάρης έσκαβε στο δικό μας αμπέλι που βρισκόταν εφαπτόμενο στον κεντρικό δρόμο του χωριού μας λίγο έξω από αυτό και που σήμερα βρίσκεται το σπίτι της κόρης του αδελφού μου Παναγιώτη, της Μαιρούλας.

Από το δρόμο περνά ο Αποστόλης καβάλα στο γαϊδουράκι και προφανώς πήγαινε σε κάποιο άλλο κτήμα να εργαστεί.

Έτος 2018. Το χωριό μου, η Κόμνηνα: Στο χώρο αυτό, στα παλιά δηλαδή χρόνια βρισκόταν ένα αμπέλι. Σήμερα είναι κτισμένο ένα όμορφο σπίτι. Το ίδιο γίνεται και στα γύρω, κάποτε, αμπέλια. Και εκεί, στίτια υπάρχουν σήμερα.

Είδε τον Τάσο και τον καλημέρισε:

-Γεια σου μπάρμπα Τάσιου.
-Γεια να μη σ' άφιν, του απαντά ο Τάσος, και συνεχίζει να σκάβει.

Ο Αποστόλης, προχωρώντας καβάλα στο γαϊδουράκι του, κάποια στιγμή σταματάει και, νευριασμένος,

φωνάζει.

-Μπάρμπα Τάσιου

-Τι θές Απουστόλ.

-Να μι σ άφιν κι να μι ι ι ι ι ι, απ θα μπις ιμένα να μι μαφίν γειά.

-Κάτσι ρε Απουστόλ, τι σουίπα, δε σέβρισα, σου ιφχίθκα, γεια να μη σαφίν, δηλαδής να ίσι καλά.

-Ιμένα μπάρμπα Τασιου μι συνιχίς να μι βρίς, ίμι καλό πιδί. Μπουρί να

ίμι φτουχός αλλά ίμι καλός άνθρωπος, κι μι μι καταριέσι.

Σταμάτησε την εργασία του ο Τάσος, επειδή είδε τον Αποστόλη να κλαίει και κατέβηκε στο δρόμο να πάει κοντά του, προκειμένου να του εξηγήσει ότι εκείνο που του είχε πει, δηλαδή: «γεια να μη τον αφήνει» ήταν ευχή και όχι κατάρα.

ΚΟΜΝΗΝΑ, 2018: Το σταυροδρόμι δύο χωριών. Κόμνηνας και Ρεγγινίου. Το δεξί οδηγεί στην Κόμνηνα, απόσταση ενός χιλιομέτρου. Τα τρία Κυπαρίσσια και το Εικονοστάσι πριν από πολλά χρόνια (άνω των 60) τα φύτεψε και έκτισε ο αγαπημένος μου αδελφός, ο Πάνος, εκπληρώνοντας κάποιο του Τάμα!

-Μπάρμπα Τάσιου σταμάτα, κι μι έρχισι κουντάμ γιατί μπουρί, απ' τα «νέβραμ», να σι βαρέσου, κάτσι ικι που ίσι κι μι θέλς να βγίς «κιαπουπάν».

Ο Τάσος βλέποντας τον Αποστόλη να συνεχίζει το κλάμα του αλλά και τις φοβέρες σταμάτησε εκεί που βρισκόταν και άρχισε να του εξηγεί, από κάμποση απόσταση, πάλι τα ίδια, όσα δηλαδή του είχε πει από την αρχή και που ήταν ευχές και όχι κατάρες.

Ο Αποστόλης όμως, δεν ήθελε να ακούσει κουβέντα, έκανε τον κατήφορο κλαίγοντας με τις όποιες μουρμούρες του και λίγο πιο κάτω στρίβοντας δεξιά του δρόμου Ρεγγινίου, χάθηκε μέσα στα θεόρατα δένδρα του χωμάτινου δρόμου.

Στενοχωρημένος επέστρεψε στο αμπέλι ο Τάσος και σε λίγη ώρα, που του πήγε φαγητό ο πατέρας μου, τον βρήκε σοβαρό και αμίλητο γι' αυτό και τον ρώτησε : τι «έχς» κίσι «έτς».

Ο Τάσος του εξήγησε τι συνέβη με τον Αποστόλ, το διασκέδασαν αρχικά μετά όμως σκέφτηκαν πως κάτι έπρεπε να κάνουν, για να μη μένει εκείνος ο ολιγόμυαλος άνθρωπος με την εντύπωση ότι Τάσος τον

Το πατρικό μου σπίτι ,στην Κόμνηνα, όπως είναι σήμερα.

είχε «καταραστεί» όταν του είπε: «γεια» να μη τον «αφίν».

Το βράδυ της ίδιας μέρας ο πατέρας μου και δήθεν για κάποια δουλειά, από το καφενείο που βρήκε τον Αποστόλη και με την κουβέντα, τον παρέσυρε μέχρι το σπίτι μας, στο οποίο βρισκόταν ο Τάσος με τη Μαργαρίτα του.

Πρέπει εδώ να πω ότι οι εργάτες και σε οποιοδήποτε χωριό της Ελλάδος εκείνα τα φιλόξενα θα έλεγα χρόνια πέρα από το μεροκάματό τους τόσο στους αγρούς τα μεσημέρια όσο και τα βράδια στα σπίτια των «αφεντικών» τους έτρωγαν του «σκασμού», όσο δηλαδή ήθελαν και μάλιστα φαγητά που μοσχοβόλαγαν!!

Βλέποντας τον Τάσο ο Αποστόλης έκανε απότομη στροφή για να φύγει τον συγκράτησε όμως η Μαργαρίτα με τα αστεία της ανάμεσα στα οποία κάποια στιγμή του λέει και τούτα:

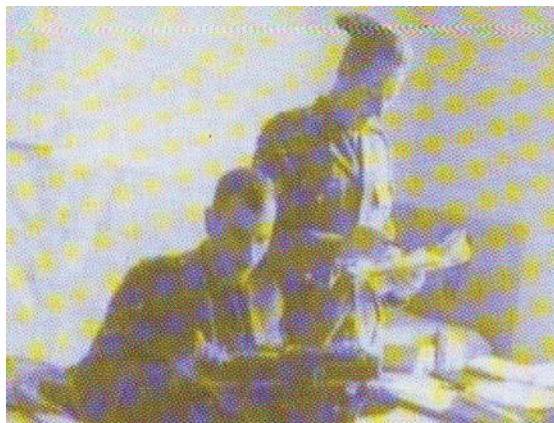
-Απουστόλ κάτσι κατ (στην καρέκλα εννοούσε) γιατί θα σι δίρου. Και ο Αποστόλης της απαντά.

-Θα μι χείς.

-Απουστόλ ,θα φας ξύλου.

-Θα φάου σκατά.

Έβαλαν όλοι τα γέλια με τις απαντήσεις του Αποστόλη και στη συνέχεια είδαν και έπαθαν να τον κρατήσουν αφού μισο-κατάλαβε ότι εκείνα που του είχε πει ο Τάσος το πρωί , ήταν ευχές.

1953 ή 1954: Στην Υποδ. Χωρ/κής Λαμίας, με τον χωρ/κα κ. Αύφαντή Χαράλαμπο.

Όλως τυχαία εκείνο το βράδυ με ένα μου συνάδελφο, τον Χαράλαμπο Αύφαντή (υπηρετούσαμε στην ίδια υπηρεσία της χωροφυλακής στη Λαμία) ,βρεθήκαμε στο πατρικό μου σπίτι και η παρέα στο τραπέζι μας είχε μεγαλώσει και τούτο γιατί η αδελφή μου Κατίνα με τον Κώστα Χααραλάμπους που

ήταν άνδρας της, μόλις έμαθαν ότι βρισκόμουνα στο χωριό ,ήρθαν αμέσως για να με δουν.

Ήρθαν για να δουν τον Καπετάνιο(έτσι τότε φώναζε ο κόσμος, τους υπαξιωματικούς της Χωροφυλακής) και η αδερφή μου καμάρωνε που ο αδερφός της ήταν «Καπετάνιος» και στα «στιβαρά» του χέρια είχε την «εξουσία» με την οποία μπορούσε να «λύσει» προβλήματα αλλά και να «δέσει» κόσμο και κοσμάκη, αν δεν καθόταν... φρόνιμα.

Με καλή, στη συνέχεια, διάθεση γύρω από το πλούσιο σε φαγητά χωριάτικο τραπέζι,(στα Ελληνικά χωριά μπορεί να μη έχουν μία στην τσέπη τους, στην καλοφαγία τους όμως δεν τους φτάνει κανένας παπιωνάτος), κουβεντολόι και αρκετή όρεξη, τρώγοντας και πίνοντας, δεν αργήσαμε να αποκτήσουμε περισσότερο κέφι οπότε η Μαργαρίτα/άλλο που δεν ήθελε/ άρχισε να «διαβάζει» την εφημερίδα ανάποδα, κοίταζε όμως και τη μαγκούρα του μπάρμπα της(του πατέρα μου) για να μη της έρθει καμιά ανάποδη για όσα πιπεράτα , εκείνος ο αυστηρός της θείος από το στόμα της, θα άκουγε.

Ξεκαρδιστήκαμε στα γέλια με τα ρεπορτάζ της ξαδέρφης μου και μια που το τσακίρη μας κέφι είχε μεγαλώσει θέλησα και εγώ, για πρώτη φορά, να πειράξω τον πατέρα μου για κάτι παλιό που γνώριζα και για

να βρω αφορμή για πείραγμα με σιγανή φωνή είπα στο Μπάμπη, το συνάδελφό μου, να ρωτήσει τον πατέρα μου, λίγο αργότερα όμως για να μη καταλάβει, το: «πόσα παιδιά έχει», την δε συνέχεια, του είπα, να την αφήσει σε μένα.

Γέλασε ο Μπάμπης, κατάλαβε τι του είχα πει στο αυτί, χωρίς όμως να γνωρίζει πια θα ήταν η συνέχεια και... σε λίγο:

-Μπάρμπα Χρήστο, πόσα παιδιά έχετε? Και ο πατέρας μου που είχε τρία παιδιά (δυο αγόρια και ένα κορίτσι και ήταν παρόντα) σοβαρά, του απαντά.

-Με συγχωρείτε τρία.

-Να σας ζήσουν.

-Ευχαριστώ πιδίμ κι σι να ζήεις, λέει ο πατέρας μου στο Μπάμπη τον οποίο, για πρώτη φορά τον έβλεπε.

Εγώ, μια που ήμουνα «εξουσία», μπορούσα να «λύσω» και να «δέσω»,

Εδώ ο, γεροντάκι πλέον, σεβαστός μου πατέρας με την μαγκούρα του την οποία, ως κειμήλιο κρατώ, για να θυμάμαι και κάποιες «μαγκουριές» που, ως μικρός και ζόρικός γιός του, «μάζευα» και, καλά τις ...έτρωνα.

όπως, τώρα στις μέρες μας, δένουν χειροπόδαρα Σουλτάνοι, Σαουδάραβες και ένα σωρό άλλοι που έχουν τόση δύναμη και, το ποιο σπουδαίο, ίσως να ήθελα να δείξω στους άλλους ότι είχα γίνει πιο έξυπνος απ ότι ήμουνα στο χωριό ως χωριάτης που συνεχώς φόραγα γουρουνοτσάρουχα και με τα βόδια μας, τα ωραία και ευλογημένα εκείνα ζωάκια όργωνα το χωράφι μας, τα κωτσίκια.

Μια, λοιπόν, που υπηρετώντας στη χωροφυλακή είχα αποκτήσει τόσα προσόντα, ρωτάω τον πατέρα μου.

-Ρε πατέρα, γιατί όταν σε ρωτάνε πόσα παιδιά έχεις απαντάς με εκείνο το: «με συγχωρείτε τρία». Με αυτή σου την απάντηση όποιος σε ακούει δικαιολογημένα δεν θα πάει το μυαλό του σε απαγορευμένο σημείο του παντελονιού σου?

Τι ήταν να το πω. Σηκώνει τη μαγκούρα του που πάντα είχε δίπλα του και μου κοπανάει μια στο κεφάλι το οποίο ακόμη το ...ξύνω, γιατί « μούρθι» ο Ουρανός « σφουντίλ».

Έβαλαν τα γέλια όλοι τους και περισσότερο ο φίλος μου ο Μπάμπης

Η αγαπημένη μου αδελφή Κατίνα με τον άνδρα της
Κώστα Χαραλάμπους.

που εξ αιτίας της δικής του ερώτησης «ξύνω» ακόμη την κεφαλά μου. Όμως και η αδελφή μου με τον άνδρα της γελούσαν συνέχεια και μάλιστα θυμάμαι την αγαπημένη μου αδελφούλα που ήρθε κοντά μου και μου έτριβε το κεφάλι μου, εκεί που και εγώ είχα βάλει το χέρι μου.

Αν δε, ζούσε και η μάνα μου(είχε τότε κάπου ένα ή δυο χρόνια πεθαμένη) πιστεύω ακόμη να έκλαιγε.

Ο Αποστόλης όμως ο οποίος με συμπαθούσε, όταν είδε την μαγκούρα του πατέρα μου να προσγειώνεται στο κεφάλι μου το οποίο στη συνέχεια εγώ έξυνα ήταν έτοιμος να κάνει φασαρία για πάρτι μου, και λέει στον πατέρα μου.

-Γιατί ρε μπαρμπά Χρήστο βαράς το Σιραφμάκου, τι σ' έκανε?

Και ο πατέρας μου στον Αποστόλη, γελώντας.

Αν αρχίσου να λεου ισένα Απουστόλ τι μου έκανε ο Σιραφμάκουσ μέχρι να του καταλάβς ιγώ θα έχου πάει και θα έχου γιρίς απ τα κουτσίκια (δικό μας χωράφι, μακριά από το χωριό κάπου δύο χιλιόμετρα).

Και ο Αποστόλης «προστατευτικά», στον πατέρα μου.

-Που να πας Μπάρπα Χρήστου τέτοια ώρα στα κουτσίκια που ίνε πίσα του σκουτάδ, θα πιδικλουθίς στο δρόμου,,κι θα σι φάνε τα τσακάλια. Κάτσι ιδώ κι αύριου του προυί πάμι μαζί ,θα σι κάνου παρέα,δε θέλου λεφτά.

Κοιταχτήκαμε όλοι/επειδή ο αγνός εκείνος άνθρωπος δεν είχε καταλάβει τίποτα ούτε για την αιτία της μαγκούρας αλλά ούτε και για τα όσα του είχε πει ο πατέρας μου/ και χωρίς να πούμε τίποτα

συνεχίσαμε την κρασοκατάνυξή μας μια που δεν φοβόμαστε και τροχονομικό έλεγχο σε ανύπαρκτα τροχοφόρα.

Καλοί μου φίλοι σήμερα σας αράδιασα ένα σωρό:

Σας είπα: Για τον Τάσο, τον Αποστόλη, την αγράμματη Μαργαρίτα που διάβαζε ανάποδα την εφημερίδα φοβερίζοντας «ασπρόκολες και μαυρόκολες».

Σας είπα για τον σεβαστό μου πατέρα που ντρεπόταν να αναφέρει τον αριθμό τρία βάζοντας πάντα μπροστά το «με συγχωρείτε». Σας είπα για την μαγκούρα του που κατακόρυφα έπεσε στο κεφάλι μου/ και καλώς έπεσε /και με όλα όσα σας είπα πιστεύω να ξεδώσατε λίγο ξεχνώντας μνημόνια και δεν ξέρω εγώ τι άλλο έχετε στο νου σας.

Δεν σας είπα όμως πως εκείνη τη μαγκούρα από την οποία, ως μικρός στην αρχή και ως «εξουσία» όταν μεγάλωσα, είχα και εγώ εισπράξει τις ανάλογες «μαγκουριές» ως κειμήλιο, μετά το θάνατο του πατέρα μου, την έχω στο σπίτι μου και, με θρησκευτική ευλάβεια, την κοιτάζω.

Οι όποιες κατά καιρούς μαγκουριές του, προς όλα τα παιδιά του, εκείνη την εποχή, είχαν σκοπό διαπαιδαγώγησης και όχι μίσους, έτσι πίστευαν

**Η Κόμνηνα κάποτε δεν είχε νεράκι.
Τώρα ως Θείο Δώρο τρέχει έφθονο!!**

εκείνοι οι αγράμματοι σοφοί.

Άλλο αν τώρα που : ο όποιος μπόμπιρας μπορεί να κάνει καταγγελία ότι ο πατέρας του ή η μάνα του του «τράβηξε» το αυτί και εκείνος ο γονιός να βρεθεί, από τη μια στιγμή στην άλλη, με σιδερένια βραχιολάκια επειδή

τόλμησε και είπε στην 12κάχρονη ίσως κόρη του « που γυρίζεις τέτοια ώρα». Εκείνος ο κόσμος ήταν πιστεύω καλύτερος από τον τωρινό που έμαθε πολλά , αλλά, δυστυχώς, στερείται περισσότερα. Πάντα να είστε καλά και ο Θεός να σας προστατεύει.

Και επειδή ,όπως πληροφορούμε, έστω και λίγοι δικοί μου αναγνώστες, τους οποίους με την ευκαιρία ευχαριστώ, ζητούν το

τηλέφωνό μου, από τον Ο.Τ.Ε, και τις εφημερίδες «Ταχυδρόμο» και «Ροδιακή», προκειμένου να έρθουν σε επαφή μαζί μου, ευχαρίστως το τους το γράφω εδώ:

6974707033, η δε ιστοσελίδα :www.serathan.gr

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε την 21-10-2018 στην εφημερίδα «ΡΟΔΙΑΚΗ»